A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2019. március 7.* [i]

„Közszolgálat – Akkreditált parlamenti asszisztens – A szerződés megszüntetése – A bizalmi viszony megszűnése – Külső tevékenységek – Nyilvánvaló értékelési hiba – Kártérítési kérelem”

A T-59/17. sz. ügyben,

L (képviseli: I. Coutant Peyre ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Parlament** (képviselik: Í. Ní Riagáin Düro és M. Windisch, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

egyrészt a felperes akkreditált parlamenti asszisztensi szerződését megszüntető, 2016. június 24-i parlamenti határozat megsemmisítése iránt az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott kérelme, másrészt a felperes által állítólag elszenvedett nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács),

tagjai: S. Gervasoni elnök, L. Madise (előadó) és R. da Silva Passos bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2014. május 22-én a felperest, L-t egy parlamenti képviselő (a továbbiakban: európai parlamenti képviselő) kérésére vette fel az Európai Parlament. E parlamenti képviselő akkreditált parlamenti asszisztenseként (a továbbiakban: APA) alkalmazták a 2014–2019 közötti időszakot lefedő szerződés alapján.

2 2016. február 25-én az európai parlamenti képviselő írásbeli kérelemmel fordult a Parlament munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságához a felperes APA-szerződésének megszüntetése céljából.

* Az eljárás nyelve: angol.

3 2016. április 21-én a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság felhívására a felperes részt vett egy megbeszélésen, amely során e hatóság tájékoztatta az APA-szerződésének megszüntetése iránti kérelemben az európai parlamenti képviselő által felhozott indokról.

4 2016. május 9-én a felperes feljegyzést küldött a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak (a továbbiakban: 2016. május 9-i feljegyzés), előadva az APA-szerződése megszüntetése iránti kérelemre vonatkozó észrevételeit.

5 A keresetlevél szerint 2016. május 25-én, az ellenkérelem szerint pedig 2016. május 26-án a felperest felhívták a munkaszerződés megkötésére jogosult hatósággal tartandó második, a 2016. május 9-i feljegyzést érintő megbeszélésre.

6 2016. május 31-én sor került az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételek (a továbbiakban: egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek) 139. cikkének (3a) bekezdése szerinti egyeztetési eljárásra.

7 2016. június 15-i levelében a Parlament egyeztetője megállapította, hogy lehetetlen a felek közötti további együttműködés, és megszüntette az egyeztetési eljárást.

8 2016. június 24-én a Parlament a közölte a felperessel az APA-szerződését megszüntető határozatot (a továbbiakban: megszüntető határozat). E határozatban a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság jelezte, hogy „[m]ivel az [európai parlamenti képviselő] és az [APA-ja] közötti viszony alapja a bizalom, [úgy döntött], hogy [az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek] 139. cikke (1) bekezdésének d) pontja alapján megszünteti a szerződés[é]t, tekintettel arra, hogy e bizalom megingott amiatt, hogy [az APA] nem tartotta tiszteletben a külső tevékenységek végzésére vonatkozó szabályokat”.

9 2016. szeptember 19-én az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 90. cikkének (2) bekezdése – amely az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 117. cikkében szereplő, a személyzeti szabályzat VII. címére való utalás értelmében az egyéb alkalmazottakra is vonatkozik – alapján a felperes panaszt nyújtott be a megszüntető határozat vitatása céljából.

10 2017. január 24-i levelében a Parlament főtitkára elutasította a panaszt. Megállapította, hogy a felperes aktájából kitűnt, hogy az APA-szerződése időtartama alatt külső, mégpedig jogi tevékenységet folytatott, anélkül hogy előzetesen engedélyt kért volna, megsértve ezzel a személyzeti szabályzat 12b. cikkét, amely szerint „[…] amennyiben a tisztviselő külső tevékenységben kíván részt venni, függetlenül attól, hogy az jövedelemszerzésre irányul-e, vagy sem, illetve bármilyen, az Unión kívüli megbízást kíván ellátni, ehhez be kell szereznie a kinevezésre jogosult hatóság engedélyét[…]”. Emlékeztetett e tekintetben arra, hogy e kötelezettségről a felperesnek bizonyára tudomása volt, figyelemmel jogi képzettségére, és az előző, 2005 és 2007 közötti parlamenti állására, amely keretében a felperes ugyanezen problémával szembesült. Azt is megállapította, hogy a Parlament szolgálataival folytatott levélváltásában a felperes többször is elismerte, hogy az említett szerződés alatt valójában más, a szerződéses kötelezettségeivel össze nem függő tevékenységeket végzett.

Az eljárás és a felek kérelmei

11 A Törvényszék Hivatalához 2017. január 24-én benyújtott levelében a felperes költségmentességet kért. E kérelmet a T-59/17. AJ. ügyszám alatt vették nyilvántartásba.

12 A Törvényszék Hivatalához 2017. április 14-én benyújtott iratban a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

13 A Törvényszék elnöke 2017. szeptember 5-i végzésében a költségmentesség iránti kérelmet elutasította.

14 A felperes a Törvényszék eljárási szabályzatának 66. cikke alapján kérelemmel fordult a Törvényszékhez, amely a jelen ítélet nyilvános változatából kitakarta a felperes nevét.

15 Tekintve, hogy a felek nem kérték tárgyalás megtartását az eljárási szabályzat 106. cikkének (1) bekezdése alapján, a Törvényszék (kilencedik tanács), mivel úgy vélte, hogy az ügy iratai alapján elegendő információval rendelkezik, úgy határozott, hogy a keresetről az eljárási szabályzat 106. cikkének (3) bekezdése értelmében az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz.

16 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megszüntető határozatot;

– kötelezze a Parlamentet 100 000 euró összegű „nem vagyoni kártérítés” megfizetésére;

– a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

17 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint részben elfogadhatatlant, mindenesetre pedig mint megalapozatlant utasítsa el;

– a felperest kötelezze valamennyi költség viselésére.

A jogkérdésről

A megsemmisítés iránti kérelmekről

18 A felperes a keresetlevélben nyolc jogalapra hivatkozik, amelyeket a következőkre alapít: az elsőt a személyzeti szabályzat 22b. cikke bejelentő személyek védelmét szolgáló (1) bekezdésének megsértésére; a másodikat az indokolás hiányára; a harmadikat nyilvánvaló értékelési hibára; a negyediket az arányosság elvének megsértésére; az ötödiket a gondossági kötelezettség megsértésére; a hatodikat a felperes segítségnyújtás iránti kérelmére adott válasz hiányára, valamint a védelemhez való jogok és az „egyeztetés igénybevételéhez való jog” megsértésére; a hetediket a dokumentumokhoz való hozzáférés hiányára; a nyolcadikat pedig a hatáskörrel való visszaélésre.

19 Válaszában a felperes hivatkozik a kilencedik, a visszaélésszerű elbocsátásra alapított jogalapra.

20 Először a nyilvánvaló értékelési hibára alapított, harmadik jogalapot kell megvizsgálni.

A nyilvánvaló értékelési hibára alapított, harmadik jogalapról

21 A felperes lényegében azt állítja, hogy a Parlament nyilvánvaló értékelési hibát követett el annak megállapításával, hogy a felperes által végzett állítólagos „külső tevékenységekre” vonatkozó, a személyzeti szabályzat 12b. cikkének (1) bekezdése értelmében vett nyilatkozat hiányában megromolhatott a bizalmi viszony.

22 A felperes e tekintetben hangsúlyozza, hogy az európai parlamenti képviselőnek tudomása volt a szóban forgó tevékenységekről, amelyeket utasításai alapján, a nevében végzett, és csalárd jelleget öltöttek. Következésképpen a felperes szerint a Parlament nyilvánvalóan tévesen állapította meg, hogy e tevékenységek ahhoz vezethettek, hogy az említett parlamenti képviselő elvesztette a belé vetett bizalmát.

23 A felperes hozzáteszi, hogy a Parlament a 2016. május 9-i feljegyzést részben veszi figyelembe. Szerinte a Parlament úgy véli, hogy ő „elismerte” a külső tevékenységek fennállását, elrejtve e „tevékenységek” körülményeit, vagyis azt, hogy az említett tevékenységek a *[bizalmas*[1]] ügyészséghez és az Európai Csalászelleni Hivatalhoz (OLAF) benyújtott panasz tárgyát képezték, valamint azokat az európai parlamenti képviselő utasítására végezte, amelyről az tehát tudott. Azt állítja, hogy az ilyen tevékenységek az azokat jellemző körülményekre figyelemmel nem vezethetnek az említett parlamenti képviselő által a megszüntető határozatban említett bizalomvesztéshez. Következésképpen a Parlament nyilvánvaló értékelési hibát követett el azzal, hogy az említett tevékenységek gyakorlását a bizalomvesztés indokának minősítette.

24 A Parlament azt válaszolja, hogy az APA személyzeti szabályzatban foglalt kötelezettsége meghatározott közigazgatási eljárást követni, vagyis a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság engedélyét kérni ahhoz, hogy külső tevékenységet végezhessen. Márpedig a jelen ügyben a megszüntető határozatot a felperes és az európai parlamenti képviselő közötti bizalmi viszony amiatt bekövetkezett helyrehozhatatlan megromlása indokolja, hogy a felperes nem tartotta tiszteletben a külső tevékenységek bejelentésére vonatkozó, a személyzeti szabályzat 12b. cikke értelmében őt terhelő kötelezettséget.

25 A Parlament ezzel kapcsolatban hangsúlyozza, hogy a 2013. szeptember 11-i L kontra Parlament ítéletben (T-317/10 P, EU:T:2013:413, 68–70. pont) a Törvényszék megállapította, hogy a bizalmi viszony fennállása nem objektív tényeken alapul, és arra jellegénél fogva nem terjed ki a bírósági felülvizsgálat, mivel a Törvényszék nem válthatja fel értékelésével a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság értékelését, „hanem csak annak vizsgálatára szorítkozik, hogy a határozatot megalapozó, az intézmény által ismertetetett tények ténylegesen valósak-e”. Jelen esetben éppen erről van szó. Az európai parlamenti képviselő és a felperes közötti bizalmi viszony megromlott amiatt, hogy a felperes külső tevékenységeket végzett, megsértve a személyzeti szabályzat 12b. cikkének (1) bekezdését. A Parlament mindenekelőtt kiemeli, hogy a felperes vitathatatlanul nem kért és nem kapott az említett rendelkezésnek megfelelő, külső tevékenység gyakorlására vonatkozó engedélyt. Ezenkívül a munkaszerződés megkötésére jogosult hatósággal és az egyeztetővel tartott megbeszélésen a felperes többször elismerte, hogy ilyen tevékenységet végzett. Végül a felperes a 2016. május 9-i feljegyzésben kifejezetten megerősítette a külső tevékenységek fennállását.

26 A Parlament e tekintetben rámutat, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében annak megállapításához, hogy az adminisztráció a tények értékelésekor követett-e el olyan nyilvánvaló hibát, amely igazolja az ezen értékelés alapján hozott határozat megsemmisítését, a bizonyítékoknak, amelyeket a felperesnek kell előterjesztenie, elegendőknek kell lenniük ahhoz, hogy az adminisztráció által elfogadott tények értékelését hihetőségétől megfosszák. Más szóval a nyilvánvaló értékelési hibán alapuló jogalapot el kell utasítani, ha a felperes által előadott bizonyítékok ellenére a vitatott értékelés igazolhatóként vagy koherensként továbbra is elfogadható (lásd ebben az értelemben: 2012. június 13-i Mocová kontra Bizottság ítélet, F-41/11, EU:F:2012:82, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a felperes nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, amely lehetővé tenné a Parlament megállapításainak a hihetőségüktől való megfosztását.

27 Az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 139. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében „[a] munkaviszony az akkreditált parlamenti asszisztens halála esetén, valamint a következő esetekben szűnik meg: […] figyelembe véve, hogy a képviselő és az akkreditált parlamenti asszisztens közötti szakmai kapcsolat a bizalomra épül, a szerződésben meghatározott felmondási idő végén […]”.

1 Kitakart bizalmas adatok.

28 A jelen ügyben a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság a megszüntető határozatban jelezte, hogy a felperes APA-szerződésének megszüntetését az indokolta, hogy megromlott a felperes és az európai parlamenti képviselő közötti bizalmi viszony a külső tevékenységek végzésére vonatkozó szabályok tiszteletben tartásának elmulasztása miatt.

29 E tekintetben egyrészt, bár a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nem köteles saját értékelésével felváltani a Parlament érintett tagjának a bizalmi viszony megromlására vonatkozó értékelését, e hatóságnak meg kell győződnie arról, hogy a felhozott indok olyan tényeken alapul, amelyek azt hihetően igazolják (lásd ebben az értelemben: 2019. január 10-i RY kontra Bizottság ítélet, T-160/17, EU:T:2019:1, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Másrészt, ha az APA-szerződés megszűntetéséről határozó intézmény konkrétan a megszüntető határozat alapjául szolgáló bizalomvesztésre hivatkozik, a bíróságnak meg kell vizsgálnia ezen indok valódiságát. Ezzel a bíróság nem váltja fel értékelésével a hatáskörrel rendelkező hatóság azon értékelését, miszerint a bizalomvesztés bebizonyosodott, hanem annak vizsgálatára szorítkozik, hogy az intézmény által hozott határozat indoka nem tartalmaz-e nyilvánvaló értékelési hibát (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2013. szeptember 11-i L kontra Parlament ítélet, T-317/10 P, EU:T:2013:413, 70. pont).

31 Mivel a jelen ügyben a megszüntető határozat alapjául szolgáló bizalomvesztésre alapított indokról van szó, a Parlament a be nem jelentett külső tevékenységek végzésében megnyilvánuló tényekre hivatkozik. Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy a Parlament nyilvánvaló értékelési hibát követett-e el annak megállapításával, hogy e tények az európai parlamenti képviselő által hivatkozott bizalomvesztést okozhatták (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2013. szeptember 11-i L kontra Parlament ítélet, T-317/10 P, EU:T:2013:413, 76. pont).

32 E vonatkozásban először is meg kell állapítani, hogy a Parlament önmagában nem vitatja a felperes által a 2016. május 9-i feljegyzésben ismertetett tevékenységek végzését, amelyek jogi tevékenységeknek az APA-feladatok melletti gyakorlását jelentette, vagyis:

– először is politikai menedékjog iránti kérelmeknek az orosz, francia, svájci és andorrai hatóságokhoz való benyújtását annak érdekében, hogy az európai parlamenti képviselő a *[bizalmas]-ban* kiszabott négyéves szabadságvesztés büntetés alól kivonhassa magát; e kérelmek között szerepel az e képviselőt érintő, menedékjogot megtagadó határozat elleni fellebbezés, amellyel kapcsolatban a felperes azt állítja többek között, hogy az említett parlamenti képviselő adott neki meghatalmazást;

– másodikként nyugdíjas vagy minimálbért kapó *[bizalmas]* állampolgárok ügyvédjeként a *[bizalmas]* bíróságok előtti jogviták keretében való eljárást és képviseletet annak érdekében, hogy e parlamenti képviselőt „az emberi jogok védelmezőjeként” lehessen bemutatni, nehezebbé téve ezzel a bebörtönzését;

– harmadikként ugyanezen parlamenti képviselőnek az európai ombudsman, az ENSZ Emberi Jogi Bizottsága és az Emberi Jogok Európai Bírósága előtti, az említett parlamenti képviselőt érintő ügyekben való képviseletét, amelyek közül az első nevezetesen a *[bizalmas]-ban* az érintett parlamenti képviselővel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés nyomán a parlamenti mentelmi jog felfüggesztése iránt a *[bizalmas]* hatóságok által benyújtott kérelem vitatására, a második pedig a szóban forgó képviselővel szemben korrupció miatt megindított büntetőeljárás nyomán a *[bizalmas]* bíróságok által elrendelt házi őrizet vitatására vonatkoztak.

33 Ezzel szemben az indokolás elégtelenségére alapított jogalapra adott válasza keretében a Parlament a 2016. május 9-i feljegyzésre támaszkodik annak állítása céljából, hogy a felperes ismerte a bizalmi viszony megromlásának alapját képező külső tevékenységek jellegét. E tekintetben az ügy irataiból nem tűnik ki, hogy az említett viszonynak a megszüntető határozatban hivatkozott megromlását okozhatták a Parlament által az indokolás elégséges voltának igazolására felhozottaktól eltérő tevékenységek.

34 Ezzel összefüggésben meg kell határozni, hogy az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően (lásd a fenti 29–31. pontot) a szóban forgó külső tevékenységek felperes általi végzése okozhatta-e a bizalmi viszonynak az európai parlamenti képviselő által hivatkozott és a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság által a megszüntető határozatban megállapított megromlását.

35 E vonatkozásban először is az ügy irataiból az következik, hogy az európai parlamenti képviselőnek nem csupán tudomása volt a szóban forgó külső tevékenységekről, hanem ezenkívül azokat közvetlenül kezdeményezte is.

36 Ami mindenekelőtt a *[bizalmas]* bíróságok előtti jogvitákat illeti, a 2016. május 9-i feljegyzésben idézett és a felperes által benyújtott elektronikus levelekből (az említett feljegyzés A.3.3 és A.3.4. melléklete) kitűnik, hogy az európai parlamenti képviselő személyesen felügyelte az érintett *[bizalmas]* állampolgárok esetében az e jogvitákban való eljárás és képviselet szervezését, így arról szükségszerűen „tudomása volt”.

37 Ezen értékelést megerősíti a szóban forgó jogvitákban képviselt személy nyilatkozata (a 2016. május 9-i feljegyzés A.3.5. melléklete), amely szerint „[az európai parlamenti képviselő] minden kétséget kizáróan [elmagyarázta], hogy a per ingyenes lesz, és hogy az [APA-t] e feladatért a parlamenti keret[é]ből fogja kifizetni […]”, továbbá az említett képviselővel kötött „szóbeli” megállapodás alapján „[az e parlamenti képviselő] által javasolt perért való díjazás helyett [a képviselt személynek] a törvényhozási választások alatt nyilvánosan támogatnia kell[ett] a pártot […], televíziós adásokban és más médiaeseményeken kellett részt vennie”.

38 Ami ezenkívül az európai parlamenti képviselőnek a bíróságok vagy európai, illetve nemzetközi szervezetek előtti képviseletét illeti, a felperes benyújtotta azon képviseleti meghatalmazásokat, amelyeket előadása szerint az említett parlamenti képviselő saját kezűleg írt alá (a 2016. május 9-i feljegyzés A.3.6 és A.3.7. melléklete), amit a Parlament nem vitat.

39 Végül, ami a menedékjog iránti kérelmeknek az európai parlamenti képviselő nevében való benyújtását illeti, a felperes megjegyzi, hogy 2013. február 24-én az említett parlamenti képviselő a *[bizalmas]* televízióban nyilvánosan kijelentette, hogy ha a fellebbviteli bíróság megerősíti a vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetést, politikai menedékjogot fog kérni az Európai Unió tagállamaiban. E tekintetben benyújt egy újságcikket, amely e kijelentést erősíti meg (a 2016. május 9-i feljegyzés A.3.19. melléklete). Egyébiránt leírja az e parlamenti képviselőnek való politikai menedékjog megadása érdekében Andorrában, Svájcban, Oroszországban és Franciaországban megtett lépéseket, valamint csatolja az e célállomásokra szóló repülőjegyeket (az említett feljegyzés A.3.15–A.3.18. melléklete). A Parlament nem vitatja ezen iratok és nyilatkozatok egyikét sem.

40 A fentiekből következik, hogy az európai parlamenti képviselő tudhatta, hogy a felperes jogi tevékenységet végzett az APA-feladatai mellett, mivel – ahogy az az ügy irataiból kitűnik – az ilyen tevékenység az ő utasításaira történt.

41 Másodszor az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek VII. címére vonatkozó, a Parlament Elnökségének 2009. március 9-i határozatával elfogadott és legutóbb a Parlament Elnökségének 2014. április 14-i határozatával módosított végrehajtási rendelkezések 6. cikkének (2) bekezdése értelmében a külső tevékenységre vonatkozó bejelentés esetén az érintett parlamenti képviselőt „meg kell hallgatni”. Márpedig semmi nem utal arra, hogy az európai parlamenti képviselőt a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság meghallgatta a szóban forgó „külső tevékenységekkel” kapcsolatban. Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy ugyanezen parlamenti képviselő valószínűleg tudhatta, hogy ezen, a saját érdekeinek védelme keretében való jogi tevékenységben megnyilvánuló tevékenységeket a felperes nem jelentette be a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságnak a személyzeti szabályzat 12b. cikkének (1) bekezdése alapján.

42 Következésképpen a Parlament nyilvánvalóan tévesen állapította meg, hogy a szóban forgó külső tevékenységek felperes általi bejelentésének hiánya az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 139. cikke (1) bekezdésének d) pontja értelmében véve az európai parlamenti képviselő bizalmának elvesztését válthatta ki, miközben az említett parlamenti képviselő nem állíthatta, hogy nem tudott arról, hogy e tevékenységek vonatkozásában nem kértek engedélyt a Parlamenttől a személyzeti szabályzat 12b. cikkének (1) bekezdésének megfelelően.

43 Végezetül a 2016. május 9-i feljegyzésből és a fenti 37. pontban hivatkozott nyilatkozatból kitűnik, hogy az európai parlamenti képviselő észszerűen nem számíthatott arra, hogy a szóban forgó külső tevékenységekről – a jellegükre tekintettel – a Parlament a külső tevékenységek engedélyezése iránti, a személyzeti szabályzat 12b. cikkének (1) bekezdése szerinti hivatalos kérelem útján szerezzen tudomást.

44 Következésképpen ellentétben a Parlament állításával (lásd a fenti 26. pontot) az ügy irataiból az következik az európai parlamenti képviselő által a megszüntető határozat igazolására felhozott indok, vagyis a bizalomvesztés, nem tűnik hihetőnek. Következésképpen a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nyilvánvaló értékelési hibát követett el azzal, hogy helyt adott a felperes APA-szerződésének megszüntetése iránt az említett parlamenti képviselő által ezen indokból előterjesztett kérelemnek.

45 A harmadik jogalapot tehát megalapozottnak kell nyilvánítani, és helyt kell adni a megszüntető határozat megsemmisítése iránti kérelemnek, anélkül hogy szükséges lenne vizsgálni a többi jogalapot, beleértve a kilencediket is, amelynek elfogadhatósága vita tárgyát képezi.

A kártérítés iránti kérelemről

46 Keresetlevelében a felperes azt kéri, hogy a szerinte neki okozott nem vagyoni kár megtérítéseként a Törvényszék kötelezze a Parlamentet 100 000 euró megfizetésére.

47 Ellenkérelmében a Parlament azt állítja, hogy a kártérítési kérelem elfogadhatatlan, mivel nem tartja tiszteletben az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjában foglalt követelményeket. Álláspontja szerint miközben a keresetlevél kártérítési kérelmet foglal magában, e kérelem alátámasztásaként egyetlen érvet sem terjesztettek elő.

48 A felperes a válaszában hangsúlyozza többek között, hogy az európai parlamenti képviselő zaklatta. E tekintetben csatolja a belga rendőrség előtti meghallgatásának jegyzőkönyvét, amely szerint a felperes azt állította, hogy a Parlament épületében bezárva tartották (a 2016. május 9-i feljegyzés A.3.14. melléklete).

49 A Parlament a viszonválaszban megismétli, hogy az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően az uniós intézmény által okozott kár megtérítésére irányuló keresetnek tartalmaznia kell azokat az elemeket, amelyek lehetővé teszik azon magatartás meghatározását, amelyet a felperes az intézménnyel szemben kifogásol, azokat az indokokat, amelyek alapján a felperes úgy véli, hogy okozati összefüggés áll fenn e magatartás és az általa állítólagosan elszenvedett kár között, valamint e kár jellegét és mértékét. Márpedig a keresetlevélben a felperes nem jelezte azon okokat, amelyek miatt szerinte okozati összefüggés áll fenn a hivatkozott magatartás és azon kár között, amely állítása szerint őt érte. A keresetlevél teljes mértékben hallgat e kár jellegéről és mértékéről.

A nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelem elfogadhatóságáról

50 Meg kell állapítani egyrészt, hogy a keresetlevélből kellően egyértelműen kitűnik, hogy a felperes szerint a megszüntető határozat neki nem vagyoni kárt okozott, másrészt hogy az e kár megtérítése iránti kérelem számszerűsítve van.

51 Ilyen körülmények között a Parlament nem hivatkozhat a kártérítési kérelem amiatti elfogadhatatlanságára, hogy a felperes nem határozta meg pontosan a szerinte neki okozott kár jellegét és mértékét, valamint azon okokat, amelyek miatt úgy véli, hogy okozati összefüggés áll fenn a Parlament magatartása és az említett kár között.

52 Ezzel szemben meg kell állapítani, hogy a válaszban hivatkozott és állítólag az európai parlamenti képviselőnek betudható zaklatás független a megsemmisítés iránti kérelemben a Parlamentnek felrótt jogellenes magatartástól.

53 Márpedig, bár a kártérítési kérelem elfogadható akár az adminisztrációhoz e célból címzett előzetes kérelem hiányában is, ha közvetlen kapcsolat van az említett kereseti kérelem és a megsemmisítés iránti kereset között, ez nem vonatkozik arra az esetre, amikor az állítólagos kár az adminisztráció által elkövetett olyan kötelezettségszegésekből vagy mulasztásból ered, amely független a megsemmisítés iránti keresetben említett magatartástól. Ez utóbbi esetben, ha az állítólagos kár nem a megsemmisíteni kért aktusból, hanem az adminisztráció által állítólagosan elkövetett kötelességszegésekből és mulasztásokból fakad, a pert megelőző eljárásnak kötelezően az adminisztrációt a kár megtérítésére felszólító kérelemmel kell kezdődnie (lásd ebben az értelemben: 2015. szeptember 22-i Gioria kontra Bizottság ítélet, F-82/14, EU:F:2015:108, 74. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes által említett zaklatás miatt nem nyújtottak be kártérítési kérelmet a pert megelőző eljárásban, így – feltételezve, hogy a felperes az említett zaklatás miatt is igényel kártérítést – e kérelmet elfogadhatatlanként el kell utasítani, mivel nem tartja tiszteletben a pert megelőző eljárásra vonatkozó szabályokat.

55 A fentiekből következik, hogy a kártérítési kérelem csak annyiban elfogadható, amennyiben a megszüntető határozathoz kapcsolódó kárra vonatkozik.

A megszüntető határozathoz kapcsolódó nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelem megalapozottságáról

56 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az adminisztráció felelősségének megállapításához több feltétel teljesülése szükséges: az intézménynek felrótt magatartás jogellenessége, a kár tényleges fennállása, valamint a magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés (1994. június 1-jei Bizottság kontra Brazzelli Lualdi és társai ítélet, C-136/92 P, EU:C:1994:211, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 A jelen ügyben mindenekelőtt vitatták a Parlament magatartásának jogellenességét. Ezt követően a megszüntető határozatban foglalt indok mesterséges alapra támaszkodik, amely a felperesben az igazságtalanság érzetét kelthette, és így nem vagyoni kárt okozhatott. Végül kapcsolat áll fenn a Parlament magatartása és a hivatkozott kár között, amely kapcsolat az említett határozatból ered.

58 Mindazonáltal a nem vagyoni kárral kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság és a Törvényszék állandó ítélkezési gyakorlata értelmében a tisztviselő által megtámadott közigazgatási aktus megsemmisítése önmagában megfelelő és főszabály szerint elégséges jóvátételét jelenti minden olyan nem vagyoni kárnak, amelyet a felperes elszenvedhetett, és a kártérítési kérelem okafogyott (lásd ebben az értelemben: 1990. február 7-i Culin kontra Bizottság ítélet, C-343/87, EU:C:1990:49, 26. pont; 2004. január 21-i Robinson kontra Parlament ítélet, T-328/01, EU:T:2004:13, 79. pont).

59 Kétségtelen, hogy az uniós bíróság bizonyos esetekben kivételt engedett e szabály alól, nevezetesen a következőket. Először is az adminisztráció által elfogadott jogellenes aktus megsemmisítése akkor nem jelentheti a nem vagyoni kár teljes jóvátételét, ha ezen aktus az érintett képességeinek vagy magatartásának olyan értékelését tartalmazza, amely őt sértheti. Másodszor a vitatott aktus

megsemmisítése nem jelentheti a nem vagyoni kár teljes jóvátételét, ha az elkövetett jogsértés különösen súlyos. Harmadszor a Közszolgálati Törvényszék kimondta, hogy a jogellenes aktus megsemmisítése – amennyiben nem érvényesülhet hatékonyan – önmagában nem jelentheti a megsemmisített aktussal okozott teljes nem vagyoni kár megfelelő és elégséges jóvátételét (lásd: 2010. március 9-i N kontra Parlament ítélet, F-26/09, EU:F:2010:17, 103., 105. és 107. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2011. július 5-i V. kontra Parlament ítélet, F-46/09, EU:F:2011:101, 169., 171. és 173. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

60 A jelen ügyben azonban nem tűnik úgy, hogy a felperes a fenti 59. pontban említett helyzetek valamelyikében lenne. Elsőként ugyanis a külső tevékenységek bejelentésének elmulasztásán alapuló megszüntető határozat nem tartalmazza a felperes képességeinek vagy magatartásának olyan értékelését, amely őt sértheti, másodikként a Parlament által elkövetett jogsértés az ítélkezési gyakorlat értelmében véve nem különösen súlyos, harmadikként pedig a megszüntető határozat megsemmisítése egyáltalán nincs megfosztva a hatékony érvényesüléstől.

61 A fentiek összességéből következik, hogy a kártérítési kérelmet a jelen ügyben el kell utasítani.

A költségekről

62 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

63 Mivel a Parlament lényegében pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően őt kell kötelezni a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az L akkreditált parlamenti asszisztensi szerződését megszüntető 2016. június 24-i parlamenti határozatot megsemmisíti.

2) A Törvényszék a keresetet az ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Törvényszék az Európai Parlamentet kötelezi a költségek viselésére.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Kihirdetve Luxembourgban, a 2019. március 7-i nyilvános ülésen.

Aláírások

i — A jelen szöveg kulcskifejezéseket tartalmazó részében az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.